

Ott álltam a félpucér részeggel, és úgy kellett –
a szerencsés megmenekülés és a helyzet abszurditása miatt már röhögve –
fél kézzel, nehogy eldőljön, a felsőtestét tartanom,
hogy közben a másik kezemmel
valahogy a nadrágját is visszarángassam a pörsenéses valagára.

Amikor elértünk a szuterénszerű üzlethelyiségig,
ahol lakott, lesegítettem az öt-hat lépcsőfokon.
Ott hagytam eldőlvé a földön, kabátban, bár úgy emlékszem,
még meg akart hívni valamire.

De én már botorkáltam fel a lépcsőn,
hogyan elérjek a kihalt utcára, a hóesésbe,
ahol az ostorlámpa húsle vesszárgán gomolygó fénykúpjának csúcán
kinéztem egy-egy pelyhet,
és egészen addig próbáltam szemmel tartani,
amíg ide-oda kavargva
el nem tűnt a kásás hólében, a többi milliárd között.

Suhai Pál

KAKASVÁGÓ

P. Gy. egy fényképére

Megértelek. Ez sokkal
becsületesebb. A kés, ha már
az étvágy így kívánja. A feltűrt
ingujj s a spriccelő kakasvér
a tálba. Ezt Ahasvér is így csinálta.
S milyen jól illik egymáshoz zúza
és Szúza (Biblia s ünnepi ebéd).
S talán még ez is, e profán beszéd
a vasárnapin véres jelenethez.

De állna csak össze, amit egy,
csupán egy közülünk elfogyasztott,
a sok vágóállat: ha sertés, juh,
szarvasmarha egyszerre mind
csordába verődne, talán bizony
meg is ijednének tőle, futnánk el előle,
vagy hajthatnánk ki a legelőre,
míg néhány boci el-elbődül –
de most tányérból s ebédül.

Tisztellek hát kifent késédért
 te élni-halni bátor – testvér
 innen, a szomszédos utcából
 s a múltból: a lét túloldaláról,
 ki, ha enni akartad a máját,
 magad vágtad el a kakas gigáját,
 nincs tenni mód más, hiába,
 nem úgy, mint én, ki naponta
 öl, fal s gyilkolni gyáva.

Tomaji Attila

VALAKI MONDOTT VALAMIT

Kelemen Mária emlékére

Azokban a napokban leginkább whiskyt ittam, langyosat,
 ki nem állhatom a jéggel telt italokat. Meg bort, sokat.
 Újraolvasási láz gyötört, a *Házam lánggra gyullad* volt soron.
 Meleg szélben imbolygó lombkoronák járták táncukat bennem,
 illatok visszahozhatatlan nyarakból, levélpettyes, forró napsütések,
 erdők, tenger, dagály – az anya hatalmas lélegzete, egy még teljes,
 nem csereszabatos, visszavonhatatlanul lejárt világ.
 Derengtem napokon át –

Aztán, persze, támad a szél, az átkozott őszi szél,
 befejezhetetlen hullnak kéken-sárgán, zörögve hullnak a levelek.
 A hangok az újabb üveg kadarka után erősödnek fel igazán,
 a szív túlforrósodik, homlokig szökik a halálláz.
 Csukom is a könnyvet, megyek aluljárókon át, épp a Nyugatinál.

Te nem ismered a lányokat itt,
 különösképp azt az aquamarin szeműt nem,
 aki mint egy versből, váratlan lép az oszlopok mögül elő,
szex, kérdi, s e szóért becsültem őt, mesterét a sűrítésnek.
 Később kevertet kért és sört, pikolót. Ízlését miért vitattam volna?
 Örülök, hogy még élsz. Nem láttalak hónapok óta.
 Majd utcák hosszú sora, kirakatok vizén úszik kalapom,
 Mallarméra gondolok, hogy a világnak vége lehet,
 de a kalapnak soha, mert láthatatlan alakban
 minden korokon át létezett,
 és ha ő így, akkor én is létezek, hisz homlokomba
 húzva itt járok-kelek Budapesten, köztetek,
 hol minden a tegnapi örök hordaléka, ti is, én is,
 örök életű árnyak a kapualjakban,